RAVEN KENNEDY
ZLATÁ
KLEC
TŘPYTIVÁ
BARONET

Třpytivá

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

BARONET

Raven Kennedy

Třpytivá – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZLATÁ KLEC

TŘPYTIVÁ

ZLATÁ KLEC

TŘPYTIVÁ

RAVEN KENNEDY

BARONET

Copyright © 2021 by Raven Kennedy
Cover Design by A.T. Cover Designs
Translation © Zuzana Ľalíková 2024

ISBN tištěné verze 978-80-269-2420-3
ISBN e-knihy 978-80-269-2429-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-269-2430-2 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-269-2424-1 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Věnováno těm, kteří kolem sebe nevidí mříže,
a přesto se cítí jako v kleci.
Rozleťte se.

Orëa
Druhé
království
Wallmont
Gallenriff
Ellimery
První
království
Výšezvon
Šesté
království
Sedmé
království

Černá skála
Třetí
království
Čtvrté
království
Štít
Páté
království
Ranhold
Pustina

1. kapitola

KRÁLOVNA MALINA

Zlatá, kam jen oko dohlédne.

Každičký centimetr Výšezvonského hradu se třpytí. Posledních deset let se sem sjíždějí lidé z celé Orey, jen aby ho mohli vidět. Je vychvalován kvůli své velkoleposti a na lidi jeho okázalost a lesk vždy dělaly dojem.

Pamatuju si ovšem, jaký býval předtím. Pamatuju si břidlicovou barvu parapetů a železnou bránu. Pamatuju si, že jsem nosívala šaty všech barev a nádobí na stolech bylo bílé, aby ladilo s barvou vlasů Colierů. Pamatuju si, že zvon na věži býval měděný a jeho odbíjení znělo jasně a čistě.

Věci, které dřív bývaly lehounké jako pírko, teď vá-

ží tolik, že je na jejich uzvednutí potřeba několika mužů. Ty části hradu, které kdysi nesly patinu věků a historie, se nyní třpytí jako nové. I růže v atriu Midas zezlatil. Už jim neraší nové pupeny a ve vzduchu se nenese jejich vůně.

Ve Výšezvonském hradu jsem vyrostla. Znala jsem po hmatu všechny hrubé kameny do jednoho stejně jako flekaté schodiště. Znala jsem po paměti i tmavé žilkování dřeva v okenních rámech. Dodnes si pamatuju, jaké bylo sedět na otcově trůnu z kamene a diamantů vydolovaných z hor na východě.

Občas se za nocí probouzím zamotaná ve zlatých přikrývkách a nevím, kde jsem. Vůbec tohle místo nepoznávám. Už ne.

Většinu dní nepoznávám ani samu sebe.

Návštěvníci z ostatních království se rozplývají nad vším tím leskem a nádherou. Jako uchvácení obdivují preciznost, s jakou se tu vše proměnilo ve zlato, a vychvalují Midasovu moc.

Mně se však stýská po Výšezvonu, jaký býval kdysi.

Po šedých koutech, hrubých židlích i ošklivých modrých tapiseriích, které visely v mé staré ložnici. Překvapí vás, po čem všem se vám stýská, když vám to někdo vezme.

Se svatbou jsem souhlasila s vědomím, že mi bude moc nad Šestým královstvím chybět. Věděla jsem, že až otec zemře, budu po něm truchlit. Dokonce jsem věděla, že mi bude scházet oslovení mým starým jménem a titulem – princezna Malina Colierová.

Nikdy mě ale ani nenapadlo, že mi bude chybět hrad jako takový. Vůbec jsem to nečekala. A přesto se tak stalo, když se vše přímo před mýma očima měnilo – jedna místnost za druhou, jeden předmět za druhým.

Nepopírám, že zpočátku jsem byla nadšená. Zlatý hrad ve zmrzlých horách jako by vystoupil z pohádky. A jeho král ze mě chtěl udělat svou královnu. Manželství s ním mi mělo zajistit, že zůstanu tady, ve svém domově, a že moje královská pokrevní linie bude pokračovat.

Jenže teď tu sedím v zezlaceném malířském ateliéru a tahle naivita mě dávno opustila. Nemám dědice, ani rodinu, ani magickou moc. Můj manžel není mým partnerem a místo, kde jsem vyrostla, už ani nepoznávám.

Obklopuje mě bohatství, které pro mě nemá žádnou hodnotu.

Tento hrad, v němž mě matka porodila, odkud vládli můj otec i praděd a který v sobě nese všechny mé nejmilejší vzpomínky, se pro mě stal cizím. Nepřináší mi útěchu ani vzrušení, a už vůbec ne život jako z pohádky.

Lidé jsou pohledem na něj uchváceni, zatímco moje oči vidí jen rýhy ve zlatých podlahách a zdech. Vím o každičkém centimetru, kde je kov ošoupaný a zkřivený. Všímám si koutů, které sloužící dostatečně nevyleštili, i míst, která léty zmatněla.

Zlato se možná leskne, ale neobstojí ve zkoušce časem. Ohmatá se, ztratí lesk a stane se z něj jen poddajný povrch, který nic nevydrží a potřebuje neustálou péči.

Nenávidím všechno zlato. Stejně jako nenávidím *jej*.

Svého věhlasného manžela. Lidé před ním padají na kolena, místo aby na ně padali přede mnou. Sice nevládnu magickou mocí, ale zatrpklost je mocná čarodějka.

Tyndall bude litovat. Že mě odstrkoval, podceňoval a sebral mi království.

Přinutím ho zaplatit – a nejen zlatem.

„Mám ti zazpívat, Tvoje Veličenstvo?“

Zadívám se na dvořana, který sedí naproti mně. Je mladý, bude mu asi okolo dvaceti let, krásný na pohled a příjemný na poslech – vlastnosti, které mají *všichni* mí dvořané.

I je nenávidím.

Připomínají mi otravný hmyz. Jen se cpou lahodnými jídly a vzduch vyplňují bezduchými rozhovory. Ať se je snažím odhánět sebevíc, stejně se kolem mě zase srotí.

„*Chceš* zpívat?“ zeptám se, ačkoli je to zbytečné, protože…

Zeširoka se usměje. „Chci dělat, cokoli mou královnu potěší.“

Falešná odpověď od falešného společníka.

Nic jiného mí dvořané nejsou. Podvodníci. Klevetníci. Vysláni, aby mě rozptylovali a bavili. Jako bych byla jen přihlouple se usmívající bláhová žena, která nutně potřebuje se celé dny bezmyšlenkovitě bavit.

Tyndall je ovšem pryč – odjel do Pátého království, kde se lid nepochybně pokloní Zlatému králi. Midasovi se to bude nepředstavitelně líbit a to mi vyhovuje.

Protože zatímco je tam, já jsem *tady*. Vůbec poprvé jsem ve Výšezvonu bez něj.

Jako by mi bohové seslali znamení. Nemám tu manžela, kterému bych se musela podrobovat. Nemám tu krále, jemuž bych se musela klanět. Není tu ani to jeho zlaté štěně, které je mu věčně po boku, vězeňkyně jeho hamižnosti, jež svým leskem halí ošklivé lži.

Tohle je moje šance.

Zatímco si Tyndall podrobuje Páté království, mně spadla do klína tahle příležitost, kterou nehodlám promarnit.

Zdi tohoto hradu sice už nepoznávám, ale pořád je *můj*.

Pořád mám stejné ambice, jako když jsem byla malá holka, než začalo být zřejmé, že nevládnu magickou mocí. Než mě otec zaslepený třpytem zlata dal Tyndallovi.

Mě však zlato neoslní. Už ne.

Protože mým snem, mou rolí, mým *právem* vždy bylo vládnout Výšezvonu.

Aniž bych se musela podrobovat manželovi. Aniž by mě kdokoli odstrkoval stranou. Aniž by se mnou jednali jako s rozmazlovanou hlupačkou, kterou můžou obcházet, jak se jim zlíbí. Tyndall Midas zezlatil vše, čeho se dotkl, včetně celého mého života.

A já mu to dovolila. Můj otec mu to dovolil. Celé tohle prokleté království mu to dovolilo.

S tím už je ale konec.

Už nebudu vysedávat v měkkém křesle, donekonečna vyšívat látkové kapesníky a cpát se přeslazenými dorty, zatímco dvořané tlachají o tom, kdo měl co na sobě, jen protože se jim jednoduše líbí poslouchat vlastní hlas.

Už nebudu mlčenlivá chladná královna přimražená na místě.

Tyndall je pryč a vůbec poprvé ode dne, kdy jsem se stala královnou, můžu *být* královnou.

A přesně to mám taky v úmyslu.

Celý život jsem nosila na hlavě korunu a teď toho konečně *můžu* využít.

2. kapitola

AUREN

Dřevěná kola kočáru se třesou stejně jako můj žaludek.

Každé jejich otočení ve mně probouzí další vzpomínky, které se mi pak v nekonečné smyčce točí pořád dokola před očima, jako když supové upustí při letu zapomenutou mršinu.

Provází mě smrt.

Tak moc jsem chtěla opustit svou klec a volně se procházet po Midasově hradu. Nuda a osamělost pro mě byly jako obrovské zívnutí, přes které jsem nedokázala promluvit, nedokázala ho polknout ani zavřít pusu. Jen jsem tam stála s ústy dokořán, zploštěným jazykem a otevřenou hrudí a přála si a doufala v hlu-

boký nádech, který mi naplní plíce a vysvobodí mě ze stále dusivějšího prostoru obehnaného zlatými mřížemi.

Ovšem teď…

Na rukách mám krev, přestože mi kůži rudé skvrny nešpiní. Ale cítím je při každém doteku, jako bych měla pravdu vyrytou do čar v dlani.

Moje vina. Sailova smrt, Rissina bolest, Digbyho nepřítomnost. Všechno je to moje vina.

Zaletím pohledem k obloze zahalené mraky, přestože bílošedá oblaka nevidím. Místo nich se mi mezi spánky a za očima stále dokola točí vzpomínky.

Vidím, jak Digby odjíždí a jeho postava se vzdaluje v prostoru mezi černou oblohou a bílou zemí. Vidím rudé plameny, které šlehají od pacek ohňokoček, i bílý poprašek, jenž odletuje od trupů pirátských lodí jako vlny na hladině zmrzlého moře. Vidím plačící Rissu, nad níž se s opaskem v ruce sklání kapitán Fane.

Především ale vidím Saila. Vidím jeho srdce probodnuté ostřím kapitánovy dýky, jako když se do prstu zapíchne jehla, a vidím i jeho krev, jež v rudých provazcích stéká na zem a rozlévá se do kaluže.

Pořád slyším výkřik, jenž se mi vydral z hrudi, když se jeho tělo zhroutilo do sněhu a zachytily ho moje ruce a hořká náruč smrti.

Krk mě bolí, jak byl namáhaný tu noc, která snad neměla konce. Nejprve naříkal šokem a zoufalstvím a poté se mi dlouho svíral natolik, že jsem ztratila naději v další nádech.

Poté se mi hrdlo uzavřelo, protože Rudí nájezdníci přivázali Sailovo tělo ke stěžni na přídi lodi, aby se vysmívali jeho jménu, když ho použili coby plachtoví na své lodi bez plachet.

Nikdy nezapomenu na to, jak tam jeho ztuhlé tělo viselo a do jeho nevidoucích modrých očí šlehaly vichr a sníh.

Stejně tak nikdy nezapomenu na to, že jsem s vypětím všech sil přehodila jeho tělo přes palubu, aby ho piráti nemohli dál tak neuctivě týrat.

Moje rozbolavělé stuhy se zachvějí při vzpomínce na to, jak prořezávaly provazy, které ho držely u stěžně, a táhly ho po hrubé dřevěné podlaze.

Byl to první kamarád, kterého jsem si za deset let našla, a strávila jsem s ním jen krátký čas, než ho přímo před mýma očima brutálně zavraždili.

Takový konec si nezasloužil. Nezasloužil si neoznačený hrob pod přikrývkou sněhu někde v prázdné Pustině.

Bude dobře. Bude dobře, bude dobře.

V duchu slyším jeho hlas. Bodá mě přímo do srdce. Pevně zavřu oči. Snažil se mě uklidnit. Snažil se mě povzbudit a dodat mi odvahu, přestože jsme oba znali pravdu. Od chvíle, kdy se můj kočár převrátil a zajali nás piráti, bylo zřejmé, že to dobré nebude.

Věděl to, a přesto mě do posledního dechu bránil a chránil.

Z hrdla se mi vydere bolestný vzlyk. Drásá mi krk, jako když se nit zadrhne o záděru. Zlaté oči mě pálí a po větrem ošlehané tváři mi stékají slané kapky.

Možná že mě všichni bohové a bohyně tohoto světa trestají. Možná že to, co se stalo, je varování, že jsem toho chtěla moc a že jsem potřebovala připomenout, jaké hrůzy číhají tam venku, v širém světě.

Byla jsem v bezpečí. Na vrcholu zmrzlé hory, v nejvyšším patře zlatého hradu, chráněná zlatými mřížemi. Jenže jsem se začala nudit. Začala jsem být hamižná. Nevděčná.

A tohle mám za to. Všechno je to moje vina. Jen protože jsem chtěla víc, než co jsem už měla.

Cítím, jak se mé ochablé stuhy chvějí, jako by se chtěly zvednout a otřít mi napuchlou tvář. Jako by mi chtěly nabídnout útěchu.

Žádnou si nezasloužím. Saila už jeho matka nikdy neutěší. Rissa už nenajde útěchu v náruči mužů, které si za peníze bere do postele. Ani Midas nedojde útěchy, když za ním míří cizí armáda.

Tam venku pochodují ve sněhu vojáci Čtvrtého království a jako temná síla kráčejí po pusté zemi. Na obsidiánových koních a v černé kůži připomínají řeku proudící věčně chladnou krajinou.

Chápu, proč se celá Orea bojí armády krále Ravingera – krále hniloby přezdívaného Rot. Když pominu jeho nadpřirozenou moc, musím uznat, že už jen pohled na jeho vojáky je impozantní a děsivý, a to ani nejsou oděni do bitevního brnění.

Ani jeden mi však nenahání strach tolik jako jejich velitel.

Čas od času ho venku zahlédnu na jeho koni. Nebezpečné hroty mu lemují páteř a zakřivují se směrem dolů jako krutá svraštěná obočí. Jeho černé oči mi připomínají bezedné jámy, jež číhají na ty, kdo se do nich zadívají.

Fae.

Máme mezi sebou čistokrevného fae. Neskrývá se. Naopak stojí v čele armády krutého krále.

Jen při vzpomínce na náš krátký rozhovor se mi zpotí dlaně a roztřesou ruce.

Vím, co jsi zač.

Zajímavé. Totéž jsem chtěl právě říct o tobě.

Mozek se mi zastavil, když vyřkl ta slova. Zůstala jsem na něj zírat s otevřenou pusou. Jen se ušklíbl

a ukázal mi špičky nebezpečných tesáků. Poté kývl na tenhle vůz a zamkl mě uvnitř.

Jsem však na vězení zvyklá.

Sedím tu už celé hodiny. Dělám si starosti, přemýšlím, roním slzy, plním vzduch roztřesenými výdechy a dopřávám mysli čas, aby si uvědomila, co se vlastně všechno stalo.

A především si dovoluju reagovat beze strachu, že mě při tom někdo uvidí.

Vím, že nesmím dát před těmihle vojáky najevo slabost, a už vůbec ne před jejich velitelem.

A tak si to všechno dovolím procítit v soukromí za dřevěnými stěnami. Nechávám se přemáhat přívalem emocí a úzkostně přemýšlím o tom, co bude dál.

Protože vím, že až se na noc kočár zastaví, nebudu si moct dovolit dát najevo sebemenší slabinu.

A tak tu sedím.

Sedím a vyhlížím oknem ven. Kolečka v hlavě se mi točí, tělo mě bolí, slzy stékají a zároveň se celou dobu usilovně snažím rozvázat utýrané stuhy.

Zlaté saténové prameny mi vyrůstají ze stran páteře a bolí jako zlomené. Bolí a pálí mě z toho, jak je kapitán Fane brutálně utáhl. Při sebemenším doteku sebou škubnou, až skřípu zuby.

Trvá mi hodiny, než celá zpocená a roztřesená bolestí rozvážu všechny uzly.

„Konečně," vydechnu, když odložím poslední stuhu.

Zakroužím rameny. Kůže podél páteře mě mravenčí v místech, kde z ní od lopatek až po bedra vyrůstá dvanáct párů stuh.

Všech dvacet čtyři pramenů rozložím po stísněném prostoru kočáru a něžně je uhladím. Doufám, že jim tím ulevím od bolesti.

Leží na podlaze ochablé a zmačkané. I jejich zlatá barva působí tlumeně a připomíná tak zašlé zlato, které nutně potřebuje vyleštit.

Roztřeseně vydechnu. Prsty mě bolí z toho, jak dlouho mi trvalo rozmotat všechny uzly. Ještě nikdy mě stuhy nebolely tolik jako dnes. Roky jsem je jen schovávala a tajila před světem, a proto jsem je nikdy nepoužívala jako na té pirátské lodi – a je to znát.

Nechám stuhy odpočívat a v posledních slunečních paprscích šedavého soumraku si prohlédnu zbytek těla. Ramena a hlava mě bolí z toho, jak se se mnou vůz převrátil a z jeho trosek mě vytáhl jeden z Rudých nájezdníků.

Taky mám drobnou ranku ve rtu, ale ani ji necítím. Mnohem víc mě bolí tvář, do které mě udeřil kapitán Fane, a žebra v místě, kam mě kopl. Nedomnívám se, že bych měla něco zlomeného, ale při každém pohybu se skrz zaťaté zuby ostře nadechnu.

Kručení v žaludku mi připomíná, že je prázdný, a v ústech mám sucho. Nejhorší ze všeho je ale obrovská únava.

Vyčerpání mě tíží, jako bych na těle nosila řetěz, jenž se mi omotává kolem kotníků, svazuje mi zápěstí a visí mi z ramen. Veškerá síla a energie mě opustily, jako by mi někdo vytáhl z těla zátku a nechal je odtéct.

Co je na tom všem ta lepší stránka? Jsem naživu. Dostala jsem se pryč od Rudých nájezdníků. Nemusím si vytrpět, co mi chtěl Quarter udělat, když zjistil, že jeho kapitán zmizel. Quarter není muž, kterému byste chtěli být vydaní na milost.

Můj nový *doprovod* má sice do ideálního daleko, alespoň však míříme za Midasem. Ovšem netuším, co se stane, až tam dorazíme.

Vyhlédnu oknem ven. Vidím tmavá kopyta na bílém sněhu a hrdé jezdce v sedlech koní.

Musím být teď silná.

Jsem zajatkyní armády Čtvrtého království. Brzy nebude na jakoukoli křehkost místo. Nevím, jestli jsou i kosti v mém těle ze zlata stejně jako jeho povrch, ale už kvůli sobě doufám, že ano. Doufám, že mám zlatou páteř, protože pokud chci přežít, potřebuju ji co nejsilnější.

Zavřu oči, zvednu ruce a špičky prstů si přitisknu k víčkům, z nichž se pokusím vymnout pálení. Jakkoli jsem unavená, neusnu. Neuvolním se. Nedokážu to. Ne, když za oknem mašíruje cizí armáda a v hlavě se mi honí všechny ty strašlivé vzpomínky.

Opravdu to bylo teprve včera ráno, co byl Sail ještě naživu? Co Digby štěkal po svých mužích rozkazy? Připadá mi, jako by uplynuly týdny, měsíce, celé roky.

V mukách běží čas jinak. Déle. Protahuje sekundy a prodlužuje minuty. Takovou moc mají bolest a strach. Zjistila jsem to na vlastní kůži. A jako by to nebylo už tak dost kruté, naše mysl nás při tom nutí zas a znovu prožívat všechny ty ničivé okamžiky ještě dlouho poté, co pominuly.

Prokletý parchant, ten čas.

Vím, že jsem na té pirátské lodi nechala kus sebe. Prožila jsem si tolik tragických okamžiků, že už moc dobře znám syrový, obnažený pocit, který po sobě zanechává bolest.

Všechno utrpení, kterým jsem si v životě prošla, a drásavá agónie, kterou jsem přetrpěla, si ze mě urvaly kus. Cítila jsem každý kus sebe, když ho ze mě vyrvali, a viděla jsem, jak padá za mnou do prachu cesty mé minulosti jako drobky chleba, které vzápětí vyzobali draví ptáci.

Řada lidí putovala do Výšezvonu celé týdny, jenom aby mě viděli. Midas mě nechával stát za sebou v trůnním sálu, kde na mě všichni zírali.

Ovšem bez ohledu na to, jak dlouho jsem stála na vyvýšeném pódiu, kde se na mě mohli dívat, nikdo z nich mě doopravdy *neviděl*. Kdyby ano, poznali by, že jsem jenom malá dívka s potrhaným a rozervaným nitrem a zlatou kůží, jež skrývá zlomené srdce.

Pálící oči mi prozrazují, že bych se už zas rozplakala, kdyby mi ještě slzy zbývaly, ale i ty se už asi všechny odplavily.

Netuším, kde jsou ostatní klisny nebo strážní, a nevím, co se mnou má v úmyslu velitel, ale nejsem hloupá. Král Rot, král hniloby, vyslal armádu do Pátého království, aby se postavila Midasovi. Bojím se o svého vladaře stejně jako o sebe.

Zachvěju se, když se poslední sluneční paprsek zachumlá pod přikrývku obzoru. Den končí, a tak se přinutím uzamknout emoce hluboko v sobě.

Když teď soumrak volně přechází v příslib noci, vůz se náhle zastaví. Na téhle straně světa zvaném Orea se noc snáší s brutální rychlostí, proto není překvapení, že armáda Čtvrtého království začne rozbíjet tábor.

Zůstanu sedět v nehybném kočáru a naslouchám, co dělají vojáci. Koně na obou stranách mi brání ve výhledu, a tak toho okny moc nevidím, jen siluety postav, které svižně plní úkoly.

Po necelé půlhodině čekání se začnu ošívat. Nutně si potřebuju ulevit. Mé tělo se začíná vzpouzet, žízeň a hlad se hlásí o slovo tak urputně, až je nedokážu dál ignorovat, a končetiny mi ovíjí vyčerpání jako rozbouřené moře, jež mě chce stáhnout ke dnu.

Potřebuju spát. Usnout a neprobudit se, dokud mě všechno nepřestane bolet – fyzicky i citově.

Ještě ne, připomenu si. Zatím si nemůžu odpočinout.

Štípnu se do paže, abych probudila svoje smysly. Mé uši se při tom snaží rozlišit jednotlivé zvuky, které se nesou mezi posledními paprsky světla, zatímco mě noc pomalu zahaluje jako chladná přikrývka.

Opřu si hlavu o stěnu kočáru a na okamžik zavřu oči. Jen na chvilku, připomenu si. Jen abych ulevila pálení za víčky a aspoň trochu utišila bolesti.

Jen na chvíli…

Když v zámku zachrastí klíč, trhnu sebou a prudce otevřu oči.

Náhle se dveře vozu otevřou dokořán stejně prudce, jako se mi z hrdla vydere závan dechu, a pak už je tu… Stojí přede mnou hrozivý, zahalený v černi a upírá na mě nekonečné temné oči.

Velitel Rip.

3. kapitola

AUREN

Tajím dech a bez mrknutí hledím na velitele, napjatá a v pozoru. Zanedlouho zjistím, co to doopravdy znamená být jeho zajatkyní.

Mozek mi běží na plné obrátky. Hlavou se mi honí nekonečné množství možností, jak to tu může dopadnout. Pokusím se obrnit.

Vytáhne mě odtud za vlasy? Pohrozí mi? Bude mnou vláčet? Přinutí mě svléknout se, aby viděl každičký zlatý kousek mojí kůže? Předá mě na hraní vojákům? Spoutá mě řetězy?

Nedovolím, aby se mi jediná z těch otázek zračila v očích. Nedám ani v nejmenším najevo, že se mi hlavou honí domněnky o tom, co mě čeká.

Všechen smutek a obavy smotám do klubíčka jako starou přízi a uhladím všechna roztřepená vlákna. Protože pokud dám najevo strach, pokud před tímto mužem odhalím svoje slabiny, chytí se jich, zatáhne za jejich nitě a celičkou mě obnaží.

Potlač slabiny a pak povstane tvoje síla…

Zničehonic si vybavím ta stará, polozapomenutá slova, jako by si je pro mě moje mysl šetřila, připravená připomenout mi je, až je budu nejvíc potřebovat.

Vzpomenu si, jak mi je šepot zanesl až k uchu, tichá, avšak ostrá.

Jejich ozvěna se rozléhá mým nitrem a pomáhá mi narovnat ramena, pozvednout bradu a zadívat se veliteli přímo do očí.

Helmu si nese v podpaží a černé vlasy má rozcuchané z toho, jak ji měl dlouhé hodiny na hlavě. Obličej má bledý a tmavé obočí mu podél horní strany lemuje řada kratičkých zaoblených bodců. Jeho aura vyplňuje prostor kočáru, pokrývá mi jazyk jako práškový cukr a ucpává chuťové pohárky.

Chutná jako moc.

Zajímalo by mě, jak by na něj lidé reagovali, kdyby věděli, co je doopravdy zač. Není obyčejný člověk se zbytkem magie, jež mu koluje v žilách jako vzpomínka na dávné faeské předky. Jeho tělo nepřeměnil král hniloby. Není pouhý krvežíznivý velitel armády, kterého baví trhat nepřátelům hlavy.

Ne, je mnohem nebezpečnější. Děsivější. Čistokrevný fae, jenž se skrývá všem na očích.

Kdyby znali pravdu, vzali by nohy na ramena? Nebo by proti němu povstali, jako to Orejci udělali před stovkami let, a zabili ho, jako pozabíjeli všechny ostatní?

Někteří fae se proti nim v těch dávných dobách temna snažili bojovat, ale stáli proti ohromné přesile a ani

jejich nadpřirozené schopnosti jim na vítězství nestačily. Někteří fae ani *nechtěli* bojovat. Nechtěli zabíjet lidi, které považovali za své přátele, milence a rodinu.

Stačí mi však jeden pohled na něj a vím, že velitel Rip by bojoval. Bojoval by a Orea by prohrála.

Od rozdělení Orey a Annwynu – světa fae – uplynuly sice už stovky let, přesto jsem naprosto omráčená, že nikdo neví, že nikdo *nevidí*, kdo velitel doopravdy je, když mně je to tak neuvěřitelně zřejmé.

Soudě podle Ripova upřeného pohledu vím, že nejsem z nás dvou jediná, komu mysl uhání na plné obrátky, zatímco na sebe mlčky hledíme, hodnotíme se, zvažujeme a odhadujeme situaci.

Zvědavost se ve mně kutálí jako chomáče rostlin válené větrem. Zajímalo by mě, jak se sem velitel Rip dostal a jaký má úkol. Je jen hlídacím psem krále Ravingera, jenž ho drží na vodítku, aby štěkal a vrčel na jeho nepřátele? Nebo sleduje jiné cíle?

Prohlíží si mě, zatímco před ním sedím, uvězněná v tomhle voze. Vidím na něm, že si v duchu píše poznámky. Mám co dělat, abych se pod jeho upřeným pohledem neošívala.

Zadívá se na mou napuchlou tvář a roztržený ret a poté přeletí pohledem moje pomačkané stuhy rozložené po podlaze. Nelíbí se mi, že ho tak zajímají. Kdykoli na ně upře zrak, nejraději bych je před ním skryla. Kdyby mě tak nebolely, omotala bych si je kolem těla, aby je neviděl.

Když se dostatečně vynadívá, zvedne ke mně černé oči. Napnu se. Čekám, že mě vytáhne ven z kočáru, začne po mně štěkat rozkazy nebo mi vyhrožovat, ovšem jen na mě dál mlčky hledí, jako by na něco čekal.

Pokud čeká, že mě tím zlomí nebo rozpláče nebo že začnu prosit o život, načeká se. Neustoupím mu ani

pod tlakem jeho upřeného pohledu nebo pronikavého mlčení. Klidně tu budu sedět celou noc, pokud budu muset.

Naneštěstí není můj žaludek stejně paličatý jako já, protože najednou neskutečně hlasitě zakručí.

Velitel přimhouří oči, jako by ho ten zvuk urazil. „Máš hlad."

Kdybych nebyla tak vyděšená, protočila bych panenky. „Samozřejmě že mám hlad. Jsem v tomhle kočáru zavřená už celý den a nemůžu říct, že by nám Rudí nájezdníci po našem únosu přichystali opulentní hostinu."

Pokud ho neuctivý tón mého hlasu překvapil, nedá to najevo.

„Zlatý kanárek má ostrý zobáček," zamručí a přeletí pohledem peří na rukávech mého kabátce.

Při té přezdívce se naježím a zatnu zuby.

Něco z něj vyzařuje. Nebo to možná vyzařuje ze mě po tom pekle, kterým jsem si prošla. Ať je za tím cokoli, ať už za to můžou okolnosti, nebo jen střet našich povah, začíná ve mně ze všech emocí převládat vztek. Snažím se odpověď stlačit dolů do svého nitra jako pružinu v pastičce na myši, avšak nedovolí mi to.

Vím, že bych měla působit lhostejně a nedotknutelně. Potřebuju být jako balvan v jeho prudké bystřině. Usilovně se o to snažím, protože jsem zranitelnější než kdy dřív, a nemůžu si dovolit, aby mě strhl s sebou.

Velitel nakloní hlavu.

„Zavedu tě do stanu. Zůstaneš tam," oznámí a ukáže nalevo ode mě. „Přinesou ti jídlo a vodu. Latríny najdeš na západní hranici tábora."

Čekám na další instrukce, výhrůžky nebo násilí, nic z toho však nepřichází.

„To je všechno?" zeptám se nedůvěřivě.

Nakloní hlavu na stranu, jak to musí být pro fae typické, a přes jeho rameno zahlédnu vrcholek nejvyššího bodce mezi jeho lopatkami. „Co jsi čekala?“

Přimhouřím oči. „Jsi nejobávanější armádní velitel v celé Oreji. Očekávala bych, že tvoje jednání bude odrážet tvou pověst.“

Sotva mi ta slova vyletí z pusy, nakloní se ke mně, pažemi se zapře o zárubně dveří kočáru a ukáže mi děsivé bodce na předloktích. Světlounce šedé mihotavé šupiny na jeho tvářích se varovně lesknou jako stříbrné ostří dýky.

Zadrhne se mi dech. Lepí se mi k průdušnici jako hustý sirup a stahuje mi hrdlo.

„Protože podle všeho znáš povahu člověka, v jehož područí ses ocitla, nebudu marnit čas dalším vysvětlováním,“ ucedí Rip. Z každého slova čiší chlad. „Působíš jako inteligentní žena, proto ti určitě nemusím říkat, že odtud nemáš kam jít. Sama bys umrzla a stejně bych tě našel.“

Rozbuší se mi srdce. Jeho slib zní jako výhrůžka.

Našel bych tě.

Ne že by mě našli *jeho vojáci*, ale on osobně. Nepochybuju, že kdybych se pokusila uniknout, prohledal by celou Pustinu a dostihl by mě. Ano, našel by mě. Protože se mi smůla lepí na paty.

„Král Midas tě zabije za to, že jsi mě unesl,“ odpovím, přestože bych před ním a jeho ohromujícím charismatem, které vyplňuje prostor vozu, nejraději ucouvla.

Zkřiví koutek úst, až připomíná jeho zahnuté bodce. „Těším se, až to zkusí.“

Z jeho domýšlivosti se mi obrací žaludek, problém ovšem je, že má na svou aroganci právo. I kdyby z něj nesálala mocná a prastará faeská magie, kterou z něj

cítím, je skrz na skrz válečník. Jeho svaly prozrazují, že je navyklý rozsévat smrt. Nerada bych ho viděla v Midasově blízkosti.

Nejspíš na mně navzdory mojí stoické masce pozná, jaké myšlenky se mi honí hlavou, protože se napřímí a do tváře se mu vkrade pohrdání. „Aha, už chápu."

„Co chápeš?"

„Tobě na tvém králi vězniteli záleží." Úplně se při těch vyčítavých slovech naježí.

Zůstanu na něj zírat. Nechápu, proč mu ze rtů jako pomalý, studený déšť odkapává nenávist. Pokud jeho domněnku potvrdím, použije ji proti mně? A uvěří mi, pokud ji popřu?

Při pohledu na můj výraz si znechuceně odfrkne. „Kanárkovi se klec líbí. Škoda."

Vztekem sevřu ruce v pěsti. Nelíbí se mi, že mě odsuzuje, opovrhuje mnou a předpokládá, že zná mě, můj život nebo že má právo kritizovat můj vztah s Midasem. „Vůbec mě neznáš."

„Že ne?" opáčí. Jeho hlas mě škrábe v uších. „Všichni v Oreji vědí o Midasově favoritce stejně jako o jeho schopnosti proměnit vše ve zlato."

Zablýskne se mi v očích.

„Stejně jako vědí o tom, že král hniloby za sebe nechává dělat špinavou práci netvora, kterého drží na vodítku," odseknu a významně se zadívám na bodce na jeho předloktí.

Aura nebezpečí, jež ho obklopuje, se převalí, až se mi z ní naježí chloupky na zátylku. „Milý Kanárku. Myslíš si o mně, že jsem netvor… Ale to jsi ještě *nic* neviděla."

Ten náznak výhrůžky proletí kabinou jako ostrý vichr, až mi z něj vyschne v ústech.

Musím s tímto mužem našlapovat opatrně. Musím se mu za každou cenu vyhýbat a neprovokovat jeho divokou stránku, jen tak z toho můžu vyjít se zdravou kůží. Jenže pokud nevím, co můžu čekat, těžko můžu plánovat další kroky.

„Co se mnou chceš dělat?“ zeptám se. Vím, že tou otázkou prozrazuju svou zranitelnost, ale doufám, že mi aspoň naznačí, co pro mě chystá.

Na rtech se mu usadí temný, nebezpečný úsměv. „Copak jsem ti to neřekl? Přivedu tě zpátky za tvým věznitelem, po kterém se ti tak moc stýská. Bude to jistě *velkolepé* shledání.“

Bez dalšího slova se velitel otočí na patě a odejde. Zírám za ním a srdce mi buší v rytmu jeho kroků.

Nevím, co si na mého krále přichystal, ale nic dobrého to nebude. Midas očekává příjezd své favoritky a ostatních konkubín, ne nepřátelskou armádu, která pochoduje k jeho prahu.

Přinutím se vyjít z kočáru. Stuhy táhnu za sebou sněhem a postupně mě plní rezignace. Vím, co musím udělat – potřebuju vymyslet, jak varovat svého krále.

Jen doufám, že mě to nebude stát život.

4. kapitola

AUREN

Člověk by si myslel, že po týdnech na cestách jsem si už zvykla na to, že si musím ulevovat do vykopané jámy. Jenže nic takového. Vykasat si sukně a dřepnout si do sněhu dokáže holce zkazit náladu.

Svou potřebu provedu co nejrychleji. Z té lepší stránky: podařilo se mi to, aniž bych si postříkala boty nebo spadla zadkem do sněhu. Abych to tu přežila, potřebuju se soustředit i na ta nejdrobnější vítězství.

Naštěstí to stihnu dřív, než přijde latrínu využít někdo jiný, proto se nemusím bát, že mě tu někdo uvidí. Naberu si do dlaní trochu sněhu, abych si umyla ruce, vstanu a dlaněmi si uhladím pomačkané šaty.

Když jsem se teď postarala o tu nejpalčivější záležitost, ovinu si paže kolem trupu, abych se ochránila před chladem, jenž bez námahy prostupuje mými vlněnými šaty i peřím pošitým kabátcem pirátského kapitána.

Na chvilku se zastavím a rozhlédnu se, kolem sebe však vidím víceméně totéž, co v uplynulých dnech. Jen sníh a led a nic víc.

Rozlehlá pláň Pustiny se rozkládá zdánlivě donekonečna, jen daleko na obzoru ji lemuje temná silueta hor. A pořád sněží.

Velitel Rip má pravdu. Mohla bych utéct a třeba by se mi i dařilo se nějakou dobu skrývat před ním i jeho vojáky, ale co pak? Nemám vlastní zásoby ani žádný přístřešek a netuším, kterým směrem se vydat. Tam venku bych sama umrzla.

Přesto mě vzdálený obzor vábí a jako hořká pokušitelka mě provokuje vidinou svobody. Je to ale pouhá lež, která by mě ovinula mrazem a roztříštila mé křehké tělo jako kus ledu.

Zatnu zuby, otočím se na patě a vrátím se do tábora. Vojáci ho rozbili rychle. Nenabízí žádný luxus, tvoří ho jen hrubé kožené stany a ohniště, ale ani tak se nezdá, že by této armádě vadil chlad, a nikdo z vojáků nedává najevo, že by ho kruté přírodní vlivy obíraly o sílu.

Když dojdu k první řadě stanů, obezřetně se rozhlédnu, jestli někde neuvidím velitele nebo vojáky. Mohli by se tu vynořit ze stínů a ublížit mi nebo mě odtáhnout do mého stanu.

Nikdo se však ke mně neblíží.

Ani na vteřinu své falešné svobodě nevěřím.

Úplně sama procházím s očima na stopkách po táboře. Nikde nevidím žádnou z Midasových klisen ani

jeho stráže, ovšem vzhledem k tomu, jak obrovská tahle armáda je, není divu, že na nikoho z našich lidí nenarazím.

Přestože jsem unavená a rozbolavělá, přinutím se zůstat venku ještě chvíli a využít samoty, dokud se mi jí dostává, protože znovu takovou příležitost mít nemusím.

Na pirátské lodi přiletěl za kapitánem Fanem poštovní jestřáb, který ho upozornil na brzký příjezd velitele Ripa. Což znamená, že velitel vyslal nejméně jednoho jestřába, ne-li víc. Potřebuju je najít.

Obejdu stany a skupiny vojáků, kteří večeří kolem ohnišť. Mlčím a držím hlavu skloněnou, ovšem očima těkám kolem sebe, hledám a pátrám. Stuhy táhnu ve sněhu, kde za sebou nechávají lehoulinký náznak stop.

Z vůně jídla mi kručí v žaludku čím dál víc, ovšem hladu ani únavě se poddat nemůžu. *Ještě ne.*

Nedomnívám se, že by poštovní jestřáby chovali ve stanech, proto do žádného ani nenakouknu. Pokud bych měla hádat, řekla bych, že zvířata převážejí v krytých povozech, a tak přesně ty hledám. Zároveň předstírám, že jen tak bezcílně bloudím po táboře. Vzhledem k tomu, že přesně to dělám, protože vůbec netuším, kde mám kryté povozy hledat, to není nic těžkého.

Obklopují mě zvuky armády. Hlasy vojáků, praskání plamenů v ohništích a ržání koní. Při každém hlasitějším smíchu nebo výbuchu jisker z mokrých polen nadskočím v očekávání, že mě co chvíli někdo popadne.

Vojáci mě pozorují. Tělo mám napjaté, ale kromě jejich nedůvěřivých pohledů mě nikdo jiný nesleduje. Vůbec jsem takové zacházení nečekala a nevím, co si o tom mám myslet.

O co veliteli Ripovi jde?

Kozačky už mám ze sněhové břečky úplně promáčené a třesu se zimou, když na okraji tábora konečně zahlédnu několik dřevěných vozů zakrytých kožený-mi plachtami.

Poskočí mi srdce a zmocní se mě naléhavý pocit, ovšem neodvažuju se podívat přímo na ně. Neodvažuju se ani přidat do kroku.

Místo toho obcházím kolem a silou vůle se snažím kráčet beze spěchu a udržet při tom klidný výraz, přestože očima těkám po vozech.

Třicet stop odtud hoří oheň, u nějž však sedí jen čtyři muži, kteří spolu o něčem zaníceně mluví, ačkoli neslyším, co přesně říkají.

Opatrně obejdu řadu vozů a po cestě nakukuju pod plachty. Snažím se jednat co nejrychleji, protože nechci, aby mě kdokoli přistihl.

První čtyři povozy nejsou zakryté. Jsou prázdné a čpí z nich pach kůže. Nejspíš tu skladovali složené stany. Několik dalších je plných sena a sudů s ovsem pro koně a v řadě jiných objevím potraviny pro vojáky. Ztrácím naději.

Na posledním vozu zahlédnu siluety hranatých předmětů – že by přepravek na zvířata?

Schovám se za vůz a modlím se k bohům, aby to bylo ono. Zhluboka se nadechnu, rozhlédnu se a nadzvednu plachtu, ovšem v tu chvíli se všechna moje naděje propadne skrz promočené kozačky do země. Nejsou tu žádné přepravky. Vůz je plný úhledně složených kožešin.

Rezignovaně na ně zírám a snažím se ovládnout příval emocí. Vím, že jsem vyčerpaná a psychicky zničená, ale tváří v tvář tomuto neúspěchu schoulím ramena a oči mě začnou pálit sílící panikou.

Kde jen u všech ďasů můžou být? Pokud Midase nevaruju…

„Ztratila ses?“

Když uslyším ten hlas, škubnu sebou, pustím plachtu a prudce se otočím. Vzhlédnu… výš a ještě *výš*. Nade mnou se tyčí úplný obr.

Hned ho poznám, už kvůli jeho nezaměnitelné postavě. Na pirátské lodi doprovázeli Ripa dva vojáci, a ačkoli měli v tu dobu na hlavách helmy, prostě *vím*, že tenhle hromotluk byl jedním z nich. Že to on vyprovodil mě a Rissu z té lodi.

Právě teď na sobě nemá ani brnění, ani helmu, a tak vidím jeho kulatý obličej a spodní ret propíchnutý krátkým pokrouceným kouskem dřeva, které připomíná rozeklaný strom ve znaku Čtvrtého království. Mohutné bicepsy mu obepínají hnědé kožené pruhy a zbytek těla mu zakrývá oděv z černé kůže.

Připadá mi snad ještě větší než předtím – je o dobré tři hlavy vyšší než já, nohy má mohutné jako kmeny stromů a pěsti stejně velké jako moje hlava.

Výborně. Proč mě jen musel přistihnout zrovna tenhle obr?

Upřímně řečeno nevím, čím jsem bohyně tak naštvala.

Zvednu hlavu k hnědovlasému hromotlukovi. Jsem proklatě ráda, že jsem si odskočila na latrínu, protože z něj jde taková hrůza, že by si z něj člověk nadělal do zmrzlých kalhot.

Odkašlu si. „Ne.“

Povytáhne huňaté obočí. V jeho hnědých očích se zračí podezíravost. Dlouhé vlasy mu visí podél obličeje a na temeni je má uplácnuté z toho, jak měl na hlavě dlouho helmu. „Že ne? Tak co děláš tak daleko od svého stanu?“

On ví, kde stojí můj stan? To mě docela znepokojuje…

Otočím se, z vozu za sebou vytáhnu jednu kožešinu a přehodím si ji přes ramena. „Byla mi zima."

Věnuje mi pohled, který prozrazuje, že mi nevěří ani slovo. „Zima? V tom případě by se Midasův zlatý mazlíček možná měl vrátit *do svého stanu*."

Zachumlám se hlouběji do černé kožešiny. Muže jako on znám. Libují si v tyranizování slabších. Nejhorší, co teď můžu udělat, je schoulit se mu u nohou, protože tím by se ze mě stal snadný cíl.

Pozvednu bradu.

„Nemůžu se tu procházet? Mám sedět ve stanu i proti svojí vůli?" zeptám se, protože přesně tohle čekám, a chci, aby přešel přímo k věci.

Zamračí se ještě víc. Srdce mi v hrudi buší, jako by se snažilo z ní vyskočit a někde se schovat. Nedivím se mu. Kdyby se tomuto muži zachtělo, mohl by mi snadno zakroutit krkem.

Místo toho si složí paže na hrudi. Působí tak ještě hrozivěji. „Prý se ti přesně tohle líbí, *mazlíčku*."

Zvedne se ve mně vztek. Tohle je za dnešní večer už podruhé, co se na mě někdo dívá s takovým pohrdáním a odsuzuje mě kvůli kleci, ve které žiju.

„Je lepší být v bezpečí se Zlatým králem než sloužit v armádě tvého prohnilého vládce, který není nic než pohromou pro tuto zem," vyštěknu.

Sotva moje slova dolehnou k jeho uším, až nepřirozeně ztuhne.

Je mi jasné, že jsem udělala chybu. Překročila jsem meze. Dovolila jsem, aby mě rozhodil a aby moje pusa řekla to, co jí na jazyk nahnal strach a vztek, místo abych ze sebe udělala skálu, s níž nepohne vůbec nic.

Chtěla jsem se jen postavit tyranovi, a místo toho jsem se ho sama rozhodla týrat. Vzhledem k jeho hmotnosti to nebylo nejchytřejší rozhodnutí.

Hlasům, které ke mně doléhaly od ohně, jsem nevěnovala pozornost, ovšem teď už jsem si všimla, že vojáci zmlkli. Ve vzduchu se vznáší napětí, jako by se nemohli dočkat, co se mnou tento muž provede.

Srdce mi buší nutkáním utéct. Vzít nohy na ramena. Krev mi prudce pulzuje v žilách.

Muž se ke mně skloní, až má obličej jen na palec od mého. Ve tváři se mu zračí čirá nenávist. V očích mu plápolá vztek, jenž spaluje všechen vzduch kolem nás a spolu s ním i mou naději na nádech.

Hlasem tak hlubokým, až připomíná varovné vlčí vrčení, z nějž mi tuhne krev v žilách, ucedí: „Jestli ještě jednou urazíš mého krále, je mi jedno, jakou barvu má tvoje kůže. Sedřu ti ji bičem ze zad tak, až se ti z hrdla vydere omluva."

Ztěžka polknu.

Myslí vážně každé slovo. Ani v nejmenším o tom nepochybuju, protože mu to vidím na očích. Bez váhání by mě teď hned hodil do sněhu a postaral by se, abych nevnímala nic než bolest.

S pohledem upřeným do mých očí přikývne. „Výborně. Vidím, že to teď bereš mnohem vážněji." Stojí blízko a krade mi prostor i vzduch, jako by jeho blízkostí praskla neviditelná bublina. „Už nejsi s tím zlatým zmetkem Midasem. Jsi tady, s námi, takže na tvém místě bych se choval co nejuctivěji a *rozhodně* bych se snažil být užitečný."

Vykulím oči nad odporným významem jeho slov, ovšem rychle moje obavy uklidní.

„*Takhle* ne. Nikdo z nás nemá chuť na Midasovy pozlacené zbytky," ucedí. Okamžitě vydechnu úlevou.